

HARUN CANDAN
Yağmur Dinecek Kimse Bilmeyecek

HARUN CANDAN 1987 yılında İzmir'de doğdu. Buradaki ilk ve ortaöğreniminin ardından 18 Mart Üniversitesi Gökçeada Meslek Yüksekokulu'nda Halkla İlişkiler ve Reklam okudu. 2009'dan itibaren İstanbul'da yaşamaya başladı. Evli. İlk kitabı *Hayalname* 2014'te İletişim Yayınları'ndan çıktı.

İletişim Yayınları 2275 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 379

ISBN-13: 978-975-05-1896-5

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HARUN CANDAN

Yağmur Dinecek Kimse Bilmeyecek

Bir

Bir hikâye daha bitti diye düşündüm. Parmağımdaki alyans da böyle düşünüyor olmalıydı ki çıkarırken hiç itiraz etmedi. Önümdeki karton bardağa iki tane küp şeker atıp acı çayı biraz olsun tatlandırmaya çalışırken oluşan anaför, yüzüğü parmağıma taktığım ilk güne götürdü beni. Gülten'in yüzünde kırmızı bir tebessüm, gözlerinde yıldızlı bir gece, üzerinde yeşil bir elbise vardı. Bu çok klasik, bu silik kalıyor, bu fazla iddialı diye diye onun yüzünden kuyumcu dükkânları arasında mekik dokumuştuk. Nihayet bana diğerlerinden farklı gözükmeyen bir yüzükte karar kıldığında olağanüstü bir iş başarmış gibi mutlu olmuştu. Kuyumcunun kapısının önünde yanağıma bir öpücük kondurmuştu. Sırtımdan süzülen ter damlalarının oluşturduğu huzursuzluk Gülten'in öpücüğünün mutluluğundan ağır bastığında onun doğru insan olmadığını anlamalıydım. Tuzlu damlalardan biri yüzümü buruştura buruştura belime kadar inince daha fazla dayanamayıp "Sen yorulmadın mı?" diye sordum, "Ben yoruldum çünkü, sıcak bastı."

Ellerimizdeki paketler boştaki iki sandalyeye sığmayınca

birazını masanın üzerine yığmak zorunda kalmıştık. Tüm bu kalabalık ve kargaşa, üstüne sıcak da eklenince, sinirlerimi yay gibi germiştir. Yüzüme şöyle bir baktığında aklımdan geçenleri anlayacak, içimi ferahlatacak, gülümseyiştirle beni zamandan ve mekândan soyutlayıp o sıkış tepiş kafeden ve tüm diğer kafeslerden kurtararak ne bileyim, durgun bir deniz kenarına ya da kekik kokularının etrafa yayıldığı bir yaylaya veyahut kuytu ormanların dinginliğine götürcek bir kadınla evlenmek isterdim. Gülten herkes gibiydi. Çantasını uzun süre karıştırdıktan sonra bulduğu kolonyalı mendilli uzatıp alınımda biriken terleri silmemi söylerken dudaklarının kıvrımında, gözlerinde ve tavrında bir denizin sığınlacak güven dolu limanını, yaylaların kokusunu, ormanların kuytusunu aradım. Üstelik deniz, yayla ve orman şöyle dursun, kolonyalı mendilden yükselen keskin limon kokusu ve koku hafızam kollarıma girip, bir anlığına da olsa götüre götüre sekiz-dokuz yaşlarında anneye gidilen bir misafiriğe götürdü beni. Elimden düşüp tuz buz olan kolonya şişesinin annemin ceza hukukundaki karşılığı orta şiddetli bir tokattı. Tokadı yiyince irkilerek kendime geldim. Sanki sebebi oymuş gibi kuşku ve belli belirsiz bir öfkeyle baktım Gülten'in yüzüne. Bu defa çantasında aradığı şey sigara paketiydi. Ben annemden tokat yemekle meşgulken çaylarımız gelmişti. Şeker attığımız çayı karıştırmaya başlayıp bakışlarımı Gülten'den alarak bardağın ortasında oluşan anafora verdim. "Ah!" dedim içimden, "Her şey çok fena."

Düğün telaşının belimi büktüğü o sıcak temmuz boyunca denize hasret kalmışken, şimdi deniz kenarındaydım. Çayı karıştırmayı bırakıp camın arkasında yükselen dalgalara baktım. Deniz bir şeylere fena halde kızmış gibi hırçındı ve mütemadiyen çakan şimşekler yüzünden iyice tekinsiz hale gelmişti. Gözüm duvardaki saate ilişti; güneşin doğmuş olması gerekirdi. Oysa bekleme salonunu hıncahınç dolduran

kalabalığın yüzündeki endişe, uyku, umutsuzluk, sıradanlık ve diğer şeyleri okuyabiliyorsam, onları aydınlatan ışığının kaynağı güneş değil soluk ampullerdi. Bu düşüncemi yerle yeksan eden bir şimşek tüm yolcuların gözlerini kamaştırdı. Konuşmakta olan herkes cümlesini yarıda kesti. Mutlak bir sessizlikle gök gürültüsünü beklemeye başladık. Ampuller sallanacak mı diye tavana baktım. İhtiyar bir ses salavat getirdi. Önce camlar zangırdamaya başladı, ardından müthiş bir gürültü patladı. Buz gibi bir kış sabahıydı. Deniz kıyısında bir bekleme salonunda, karanlık denizin ürkütücü dalgalarını seyrediyordum.

Bir sigara yaktım. Gitmek istiyordum; aydınlık yarınlara doğru yürümek, içime sinmeden geçen onca zamanı telafi etmek. Belki sorun bendeydi, belki de değildi. Önemli olan sorunun kendisiydi. Hatta belki ortada sorun bile yoktu. İnsanlar çoğu zaman içlerinden geldiği gibi davranmaya cesaret edemeyip sorunlar üretirlerdi. Bilemiyordum. Bildiğim, geçimsiz ve huysuz bir adam olmadığım. Gülten, evet, iyi biriydi, fakat bu beni tatmin etmeye yetmiyordu. Bir buçuk yıllık evliliğimizde nedense aramızdaki perdeler kalkmamıştı. Belki de yeteri kadar birlikte olamıyorduk. Beni ondan ve her şeyden ayıran işimi değiştirmenin vakti gelmişti belki de. Peki, hepsi bir yana, kendimi değiştirmem mümkün müydü? Suçu ötelemek yerine üstüme alsam ve bu doğrultuda kararlar versem nasıl olurdu? Hayır, ortada suç falan yoktu. Sorunun adı şimdi de suç mu olmuştu yani? İnsan bazen gitmek isterdi. Şu hayatta herkes en azından bir kere, her şeyi bırakıp gitmeyi düşünürdü. Başkası olmak ya da gerçek benliğime ulaşmak için illa bir yolculuğa çıkmam gerekli değildi belki ama mutlak bir değişim için daha farklı bir çözüm de düşünemiyordum. Evet, sorumluluklarım vardı. Elimi kolumu bağlayan bir ton ıvrır zıvır vardı evet, ama hayatıma sonradan giren ve her düşündüğüme müdahil olan

bu şeyler toplamı nedense hep yanlış kararlara sebep oluyordu. Kariyer vardı, düzen vardı, yüzük vardı, kimlikteki medeni durum kutusunda dul yazması vardı, elâlem ne der vardı... Lafı eğip bükmeye gerek yoktu; parmağımdaki yüzüğü çıkarmışken gerçeği artık kendime itiraf edebilmeliydim. Gülten'e bir türlü alışamamıştım ben.

Bir şube müdürü ondan bahsetmiş, sanırım artık zamanı geldi düşüncesiyle evliliğe dönük bu ilişkiye olur vermiştim. Maaşı vardı, mutfakta başarılıydı, güler yüzlüydü. Aklıma gelen ilk şey maaş oldu diye bir an için utanarak paraya haddinden fazla önem verip vermediğimi düşündüm. Hayır, işim gereği para hayatımın öncelikli konularından birisi olmuştu. Gülten, evet, güzel bir kızdı, huyu da iyiydi. Anormal hiçbir tarafı yoktu. Sahip olduğu bu vasıflar ile herkesin evlenmek isteyebileceği biriydi o. Nitekim ben de herkes gibiydim. Altı ay sonra nişan, on birinci ayın sonunda nikâh masası. Şu an oturduğum masada ise içmeyi unuttuğum çay, külü içilebilir kısmından daha uzun bir sigara ve parmağımdan çıkarsam da kolay kolay aklımdan çıkacağı benzemeyen evlilik yüzüğüm vardı.

Tıpkı aklımdan geçenler gibi, geminin kalkıp kalkmayacağı da belirsizdi. Hatta henüz ortada gemi bile yoktu. Elinde, üzerinde dumanlar tüten bir tepsi, masaların etrafında gezinip çay satmaya çalışan garsona işaret ettim. Soğuyan çayımın yerine yenisini vermiş gidecekken yolculuğun akıbetini sordum. Seferin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği, yarım saat önce burada olması gereken gemi kıyıya yanaşınca belli olacakmış. Böyle fırtınalı havalarda seferlerin iptali olasıymış, ama yine de son söz kaptanınmış. Gemi şimdi yolda olup buraya doğru geldiğine göre, pekâlâ geri de dönülebilirmiş. Beklemek lazımmış.

Zaten hep beklemiştim. Bir gün gelecek, beraberinde bir şey getirecekti ve ben artık beklemek duygusundan sıyrıla-

caktım. Mesleđimi bile korkularımın gölgesinde seçmiştim. Yıllar süren durağanlığın ve sıkıcılığın ardından ofis masasına mahkûm bir ömrün korkusu ile ilk fırsatta müfettiş olmuştum. Banka müfettişi.

Böylece beklemek duygusu bir yere gitmese de en azından artık hayatımda durağanlığa yer kalmamıştı. Nice günlerim yollarda, nice gecelerim otellerde, konukevlerinde geçti. Hem içindekilerin hem de varlığından habersiz yaşayanların haritada yerini göstermekte zorlanacağı küçücük kasabalara gittim. Tek eğlenceleri rakipleri ile dalaşmak olan tüccarlarla yemek yedim. Beş yıldızlı otellerin kral dairelerinde bornozlara sarınıp gökyüzünden şehir ışıklarını seyrettim. Bazen sıkış tepiş dolmuşlarda uçuruma yuvarlanma korkusu ile dağlar aştım. Bazen de hosteslerin etrafımda pervane olduğu uçak yolculuklarına çıktım. Issız yollarda, üzerine tarihe karışmış siyasi partilerin propagandalarının badana edildiği yıkık viranelere işedim. Lüks restoranlarda fıstık gibi kadınlarla kadeh kaldırıp içtiklerimi endam aynalı tuvaletlere boşalttığım da oldu. Hepsi ve her şey para içindi. Yalnızca ben kazanayım diye değil, banka ve müşterilerimiz de işin içindeydi. Yani bu hepimizi, herkesi ilgilendiren bir durumdu.

Maaşım da iyiydi, primler de. Masraflarımı ise zaten banka karşılıyordu. Genç yaşta, alnımın teri ile çalışarak, kenara üç beş kuruş bir şeyler atma şansına sahip olmuştum. Ancak bu hayat tarzı devamlı surette mümkün gözüküyordu. Kaldı ki bankalar uzun yıllar boyu müfettiş olmanıza müsaade etmiyordu. Biraz daha çalışmayı, otuz beşimde müfettişliği bırakmayı düşünüyordum. Hayır, şubeye gidip masa başında ömrümü tüketeyeğimden değil; mesleği tamamen bırakıp biriktirdiğim para ile küçük bir şehre taşınmayı, belki kahvaltı salonu ya da pansiyon tarzı bir yer işletmeyi hayal ediyordum. Bu hayalleri geceleri birbirimize sarılarak kur-

duğumuz Gülten'in boşandığımızda nasıl da harap olacağını düşünüp irkildim. Sıcaktan makyajının aktığı o yaz günü Gülten cayır cayır çay içmişti de dün gece buz gibi havada ona boşanmak istediğimi söylediğim pastanede niçin ağlaya ağlaya dondurma yemişti?

Dibine kadar yanan sigaranın izmariti kül tablasından ayrılıp masanın üzerine düşünce çok azını içtiğimi fark edip yeni bir sigara yaktım. Dün gece Gülten'in karşısında yine böyle uç uca eklemiştım sigaraları. Yeni bir Gülten arayacak değildim, sadece evliliğim beni mutlu etmiyordu ve mutlu olmak adına yaşım henüz genç sayılabilecekken bir şeyler yapmak istiyordum. Bir yerden başlamak lazımdı, mesela konuşmak. İnsanın karısına, gözlerinin içine baka baka boşanmak istediğini söylemesi kalabalık bir caddede çırılçıplak koşmaktan daha zor olmalıydı. Ama söyledim. "Gülten, sanırım eskisi gibi hissetmiyorum," diye lafa başlayıp bir dünya saçmaladıktan sonra "böyle olsun istemezdim ama..." dedim... Sonra gözkapagının açılıp kapanması arasında geçen zaman uzadı, uzadı, öyle uzadı ki, Gülten'le el ele yürüdük, yemek yedik, alışverişe çıktık, telefonda konuştuk, sinemaya gittik ve nihayet, daha fazla dayanamayan zaman gergin bir lastik gibi koptu: "Boşanmak istiyorum." Film mutsuz sonla bitti. Gülten irkildi. Şok oldu, ağladı, sigara içti. Yine ağladı. Dondurma yedi. Yine sigara içti. Neden, nasıl, niçin, ne zamandır, biri mi var minvalinde bir sürü soru sordu. Onu tatmin edecek cevaplar veremiyordum, hoş, o da cevaplardan çok soruları önemsiyordu. Sonra soru sormayı bırakıp aşktan, evliliğin kutsallığından, fedakârlıktan, hiç doğmayacak iki çocuğumuzdan, hava değişikliğinden, alışmaktan, yaşlanmaktan, tatilden, destek olmaktan ve buna benzer bir sürü şeyden bahsetti. "Neyim eksik, mutlu değil miyiz?" Neyin eksik olduğunu bilmiyordum ama evet, ben mutlu değildim. Ondan ayrılınca mutlu

olup olamayacağım da muammaydı. Sadece başka bir hayat denemek istiyordum. Evet, elbette Gülten üzülün istemezdim ama farklı bir yolu yoktu. Üstelik dünyadaki ilk ayrılık bizimki değildi. Hata yapmış, bir başka insanı da bu hataya ortak etmişim, hepsi buydu. Hatamı geç de olsa anlamıştım ve ikimiz için doğru olanı yapıyordum. “Bir kez daha düşün, yalvarırım!” diye gerçekten yalvarınca gözlerinden süzülen damlalar sanki birer mermi olup yüreğime saplandı. Boğazıma bir şeyler oturdu. Kollarımı masanın üzerine koymanın hata olduğunu, Gülten elimin birini avuçlarının içine alınca anladım. Çekersem dünyası yıkılacaktı, çekemedim. Sonra utanıp gözlerimi devirdim ve boştaki elimle bir sigara yaktım. “Tamam,” dedim, “düşüneceğim.” Elim daha da sıkı. “Yarıdan sonra turne var, biliyorsun. Adaya gidiyorum. Sessiz olur. Sakin kafayla düşüneceğim. Ağlama lütfen. Su iç.”

Pek çok kişiye aynı anda besmele çektiren şey, gözleri kör eden şimşegın ışığıydı. Bu aynı zamanda saniyeler sonra kulaklarımızın da sağır olacağı anlamına geliyordu. Sakin kafayla düşünmek mi? Öyle bir gök gürültüsü patladı ki, bu defa değil konuşmalar, iç sesler bile yarıda...

Geçici sağırılıımızın ardından algılarımız yeniden normale dönerken hiç beklemediğim bir ses, “Boş mu? Oturabilir miyim?” diye araya girinceye kadar, ilkokulda sınıfça gittiğimiz hayvanat bahçesi gezisini düşünüyordum. Piçin biri henüz yoldayken tüm sınıfı dinozor göreceğiz diye kandırmişti.

“Buyurun, buyurun, rahatınıza bakın,” desem de pek hoşnut olmamıştım bu durumdan. Keyfimi kaçırın davetsiz misafiri şöyle bir süzdüm. Uçları yukarı doğru kıvrık bıyıkları ile pek bir havalı gözüküyordu. Buna ek olarak upuzun siyah paltosuna aldanıp ondan çekinebilirdiniz ama ikinci dünya savaşından fırlamış gibi duran bu kıyafeti, ölü elbise-

leri satılan bir bitpazarından alınmış olmalıydı. Esasen bana böyle hissettiren sadece kapı gibi paltosu değil, subay şapkalarına benzeyen şapkasıydı. Sırt çantasını masanın altına koyup şapkasını çıkardı. Eliyle kısacık saçlarını tararken etrafa su zerrelere uçuşturdu. Sırılsıklamdı. Bu hali hoşuma gitti. Hoşnutluğumu yüzüme yansıtmamaya çalışarak:

“Çok ıslanmışsın,” dedim, “hasta olmayasın?”

Gayet rahat bir şekilde, “Olmam,” dedi. Paltosunun iç cebinden çıkardığı kâğıt mendille saçlarını kurularken de ekledi:

“Saçlarım ıslandı, onun haricinde iyiyim. Paltom su geçiriyor.”

Cihan ile tanışmamız bu şekilde oldu. Müfettişliğim sebebiyle yüzlerce insan tanımıştım. Cihan da onlardan biriydi işte. Antalya’da kabzı almış. Köylüden sera domatesinin en lezzetlisini toplar, ülkenin dört bir köşesine dağıtmış. Geçen ay tezgâha düşürmüşler Cihan’ı. Dört kamyon mal sardığı düzünün verdiği çek karşılıksız çıkmış. O namussuzun peşinden savrulmuş buralara. Bir yandan kendisini dolandıran adama ana avrat sövüyor, diğer taraftan mesleğine sektiriyordu. Böyle bir sürü itle çakalla uğraşmak çok zormuş. Mal fire vermiş, çürürmüş, elde kalmış... Gecesi gündüzü yokmuş, herkesler uyurken sebze hâlinde bulunmak icap edermiş. Herkesin bir sürü derdi vardı işte. İnsanların sıkıntılarını dinlemeye alışkın olduğumdan artık hayret etmiyor, en hüzünlü hikâyelere bile üzülemiyordum.

Cihan anlatırken düşüncem yine Gülten’e kaymıştı. Ne olacaktı halimiz? Ağzını şapırdatmaz, güzel yemek yapar, sigara içmesine rağmen nasıl becerir bilmem, kül tablası gibi kokmazdı. Şimdi de Gülten’de kusur aramaya başlamıştım. Boşanma isteğimi hiçbir gerekçem olmadığını bile bile ona söylemişken niye hâlâ Gülten’i gözümünden düşürmeye çalışıyordum? Davranışımı haklı çıkaracak gerekçelere mi ihti-

yaç duyuyordum? Ya bir yanılgıysa bu? Ya hayatımın en büyük yanlışını yapıyorsam? Ya yalnızlığa mahkûm, pişmanlık dolu bir hayat sürüp huzurevlerinde tek başıma geberip gideceksem? İnsan aklına estiği her zaman ben boşanmak istiyorum diyemezdi. Gülten'in kusuru olmadığı gibi benim de somut gerekçelerim yoktu. "Sevmiyorum," diye bir şey olamazdı, hayır. Biraz kafa dinlerdim, dediği gibi şöyle güzel bir yere tatile giderdik. İcabında psikologla görüşülürdü. Evlilik koçları falan vardı. Yola çıkarken Gülten'e söylediğim gibi gerçekten de bu meseleyi etraflıca düşünsem iyi olacaktı.

Bir an panik yapıp elimi ceketimin cebine attım. Yüzük yerinde duruyordu. O esnada Cihan'la göz göze geldik. Peki, ben kimmişim, neciymişim? Cihan bir kez daha düşünce mi Gülten bataklığından çekip çıkardı. Ona banka müfettişi olduğumu, adaya iş gereği geçtiğimi söyledim. Ama tıpkı ben de onun gibi işimi sorgular olmuştum artık. Yolculuklar ve otel odaları beni yoruyordu. İlk başlarda cazip gelmişti. Ofisin monotonluğu, şehrin kargaşası, oturmaktan ağrıyan bir bel; bunlar ve daha fazlasıydı beni mahveden. Hayat heyecanını yitiriyordu. Bu meseleyi iş çıkışı meyhane masalarında mesai arkadaşlarımla epey konuşmuştuk. Bekârlar evlenmenin derdindeydi, evliler taksit ödemem. Herkesin ortak paydası ise hayatın anlamsızlığıydı. Ye, iç, yat... Evlen, çalış ve yaşlan. Bazıları çocuk sahibi olunca alınının değişeceğini ileri sürüyordu. Bir süre bu fikir üzerinde tartışılırdı. Kimisi içkiden aldığı cesaret, ortamdan aldığı samimiyetle kira ödemem mantıksızlığına ve hatta ekme tekne bankalara sövüyordu. Alkışlar, kadeh kaldırmalar, kahkahalar... Ancak iş çıkışı jilet gibi takımlarla meyhaneye geçen ve gecenin sonunda kravatlarını kafalarına takacak kadar sarhoş olup bağıra çağıra şarkı söyleyen bu güruhun ürettiği ortak akıldan fayda gelmeyeceği aşikârdı. Herkes tekdüzelikten dert yanadursun, müfettişlik sıkıcı olabilecek ne var-

sa meydan okuyordu. Tamam, çok eğlenceli, çok üst düzey zamanlar vaat etmiyordu belki ama gezmek, dolaşmak, denetlenen değil denetleyici olmak ve tüm bunlar karşılığında iyi bir maaş almak ona göre de kulağa hoş gelmiyor muydu? Ama işte, yorulmuştum artık. Kafamda henüz net olmasa da bir şeyler vardı. Antalya'ya falan taşınabilirdim mesela. Nasıldı oralar? Turizm sektöründen ekmek yiyebilir miydik? Küçük bir işletme açsak?

Cihan tam da konuşmamın bu kısmında araya girip “Yolda anlat istersen,” dedi, “bak, geminin ışığı gözükteü.”

* * *

“Merhaba, ateşinizi rica edebilir miyim?”

“Teşekkür ederim.”

Birkaç adım ötemize geçip gözlerini fırtınalı denize dikti ve içimde kopardığı fırtınadan habersiz sigarasını içmeye başladı. Üzerinde kahverengi bir trençkot vardı, ayağında kahverengi çizmeler. Ötesini göremiyordum. Ben ki kahverengiden nefret ederdim. Oysa şimdi en yetenekli ressamın kahverengiden müteşekkil muhteşem tablosunu hayranlıkla seyrediyor gibiydim, gözlerimi ondan alamıyordum. Belli ki bu cüretkârlığı onu rahatsız etmişti. Henüz yarıya ulaşmamış sigarasını ayaklı kül tablasına üstünkörü basıp yolcu salonuna giden koridora yöneldi. Arkasından öylece bakakaldım. Ondan geriye kırık bir sigaradan tüten düzensiz duman kaldı. Kül tablasına iki adım yaklaşım solu-maya çalıştım.

“Ne o?” dedi Cihan, “Etkilendin galiba?”

Silkelenmeye, gözlerimin dalgınlığını gidermeye, duygularımı ve yüzümü saklamaya hiç ihtiyaç duymadan “Çok güzelmiş,” dedim belli belirsiz.

“Al, buradan yak,” deyip bir sigara uzattı. Bir şimşek çaktı. Geminin burnu şaha kalkar gibi yükseldi. Pencerenin kena-

rındaki boşluğa tutunmak zorunda kaldık. Yolcu salonunun kapısı açıldı. Koridora fırlayan bir adam yalpalaya yalpalaya bize doğru geliyordu. Birkaç adım daha atmıştı ki oracığa kusmaya başladı. Sigaramı, biraz evvel benden ateş isteyen kadının kül tablasına bastığı sigaranın üzerinde yanmaya bırakıp “Hadi,” dedim, “içeri girelim.”

Geniş yolcu salonunun koridorunda yürürken adımlarımı mümkün olduğu kadar yavaş atmaya çalışıyordum. Bana bakan birisi denge kurmak için temkinli yürüdüğümü düşünürdü. Oysa bu yavaşlık sağlı sollu dizilmiş koltukları dikkatle taramak içindi. Onu arıyordum, benden ateş isteyen kadını.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Çok güzeldi, bu doğru. Ancak güzellikten öte, beni vuran başka bir şey olmalıydı. Pek çok güzel kadın vardı. Sokaklar, şu gemi bile bir sürü güzel kadınla doluydu. Hiçbirisi böyle hissettirmemişti. Bu başka bir şeydi. Merhaba, ateşinizi rica edebilir miyim? Canımı istese itiraz etmezdim. Allah'ım, ne kadar da güzeldi. Trençkotunun içinde asil ve ihtişamlıydı. Denizi seyre dalan durgun gözlerinin derininde acaba ne anlamlar gizliydi. Kabalık mı etmişim? Bakışlarımdan rahatsız mı olmuştu cidden? Belki de deniz tutmuştu, midesi bulanmıştı da ondan yarıda söndürmüştü sigarasını. Ne yapayım, gözlerimi bir türlü alamamıştım. İnsan her zaman olağanüstü şeylerle karşılaşmaz. Karşılaştı mı da her zaman davrandığı gibi olağan davranamaz. Ben hiç böyle olmamıştım. Pek çok güzel kadın vardı ama bu başka bir şeydi.

Tüm salonu ağır aksak gezmemer rağmen bir türlü görememişim onu. Tuvalet mi gitmişti? Yoksa beni bu denli etkilediğine göre gözlerimin önünde bir anlık belirmiş bir hayal miydi? Hayır, Cihan da görmüştü, hayal olamazdı. Zaten çok sık hayal kurduğum söylenemezdi. Yüzü? Seyrim birkaç dakika bile değildi ama yüzünü hatırlıyordum. Çok güzeldi.